

שיחת השבוע

חב"ד
צער
אגדת
חב"ד
מחבר
750 סניפים
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

יש חדש

מתכוננים לתהלוכות

בתי חב"ד ברחבי הארץ נערכים לקראת תהלוכות הילדים הגדולות של ל"ג בעומר, שיהיו בע"ה בכל עיר ויישוב ברחבי הארץ. השנה אמורות להתקיים יותר משמונה מאות תהלוכות, ובהן ישתתפו כרבע מיליון ילדים. עקבו אחר הפרסומים של בית חב"ד המקומי.

גיבורי העם 3

עשרות אלפי ילדים המשתתפים בתהלוכות ל"ג בעומר יזכו לקבל במתנה את הספר החדש והמרהיב שיצא לאור זה עתה עלידי צעירי

חב"ד - גיבורי העם שלנו, כך שלישי בסדרה חדשה שמספרת על גדולי האומה היהודית. בכרך הזה סיפורים על יהושע, שמשון, רות, ירמיהו, יחזקאל, אליהו הנביא, אלישע הנביא, מרדכי ואסתר ועוד.

ספרונים חדשים

צעירי חב"ד הפיקו לקראת ל"ג בעומר שני ספרונים חדשים לילדים: עוגה או נגה, הפונה לגיל הרך בציבור הכללי ומביא סיפור על דוד המלך. הספרון השני הוא היונה המופלאה - סיפור מספר הזוהר מעובד לילדים על התרחשות פלאית במערת רבי שמעון בר-יוחאי. הציבור מוזמן לתרום לבתי חב"ד ולהשתתף בעלות הספרים והספרונים שיוענקו לילדים.

לזכור תמיד מה המטרה

לא להתעמת, לא להשיב 'מלחמה שערה'. לקרֵב, לנהוג לפני משורת הדין. לכבד את הזולת גם אם דעתו שונה מדעתנו

שיח חירשים. מה דרך זו משיגה, מלבד הגברת שנאה?

אם הייתה תקווה שהקריאות להרגעת הרוחות ולהורדת המתח ייפלו על אוזן קשבת, מתברר שלהט הקרב עודנו בעיצומו. ואולי יש המפרשים את הושטת היד לפיוס כאות של חולשה, וגדמה להם כי עוד מנה של ביטויים בוטים תגרום ליריביהם להניף דגל לבן.

הם טועים. כדאי שיקשיבו לקולות הגוברים בציבור השני ולסבלנותו הפוקעת. מטעני

המרירות הנצברים עלולים להתפרץ בעוצמה רבה, וזה לא יביא אותנו לשום מקום טוב. כדאי באמת שכולם יעשו מאמץ להרגיע, להוריד טונים, להתבטא ביתר כבוד כלפי הצד השני.

פשוט לכבד

ואכן, מילת המפתח היא כבוד. חז"ל מספרים כי האסון שפקד את עם ישראל, כאשר מתו תלמידי רבי עקיבא, בא על "שלא נהגו כבוד זה בזה". עלינו ללמוד לכבד את הזולת גם כאשר הוא חושב אחרת.

הקב"ה ברא כל אחד ואחד מאיתנו שונה מחברו, וממילא גם דרך מחשבתו שונה וייחודית. חז"ל ניסחו זאת במאמר: "כשם שאין פרצופיהם שווין, כך אין דעותיהם שוות". חילוקי דעות הם אפוא דבר טבעי.

הבעיה נוצרת כאשר חילוקי הדעות לובשים אופי של מלחמה. במקום לברר את הדברים בכבוד ובהערכה הדדית, מתפתחים עימותים באווירה של קרב. ובמלחמה כמו במלחמה, הדבר החשוב ביותר הוא להלום ביריב, לתקוף, לפגוע.

זה אופיים של מפגשים רבים, הן בכלי התקשורת הן בשיחות פנים אל פנים. שאיפתם של הדוברים היא להוכיח 'לקהל הביתי' כי 'הכניסו חזק' ליריב. אין כוונה אמיתית לשכנע ולקרֵב לבבות. להפך, המטרה היא להכות ולהכאיב.

לעיתים גם יהודים שומרי מצוות נופלים בפח

הזה. הם מצדיקים התנהגות כזאת בהסתמכם על מקורות כדוגמת "ענה כסיל כאיוולתו", "דע מה שתשיב", "הקהה את שיניו". אבל מאורי החסידות לימדונו, שפעמים רבות יצר הרע מתעטף באצטלה של משי, ובק"ן טעמים של קדושה כביכול.

אחת השיטות לברר שאלה זו היא עלידי מבחן התוצאה. מה דרך זו משיגה, מלבד הגברת שנאה בין יהודים? אותו יהודי ש'קיבל בשיניים', וקהל תומכיו, עם מה הם חוזרים הביתה - עם יותר קרבה לתורה ולמקיימיה או להפך?

טובה תחת רעה

סיפורים רבים מסופרים על גדולי ישראל שהשיבו טובה תחת רעה, האירו פנים למחרפיהם, ונהגו סבלנות איך-כך גם כלפי מי שניסו לבזותם. האם הליל הזקן היה מצטרף לחילופי המהלומות, או מפגין כלפי כל אדם את הסבלנות שנהג באותו פוחח שעמד בערב שבת בפתח ביתו וקרא: "מי כאן הליל!?"

לא צריך לנחש. הליל הזקן אמר את דבריו בבהירות: "מה ששנאו עליך אל תעשה לחברך - זוהי כל התורה כולה, והשאר פירוש הוא, לך ולמד". זה המסר וזה הקו. לא להתעמת, לא להשיב 'מלחמה שערה'. לקרֵב, לנהוג לפני משורת הדין. לכבד את הזולת גם אם דעתו שונה מדעתנו. התנהגות כזאת תנמיך שנאות, תקדש שם שמייים ותביא את הגאולה.

זמני השבוע

ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע	אילת	ניו-יורק
18:37	18:59	18:49	18:58	18:54	19:31
19:55	19:57	19:58	19:56	19:52	20:34

פרקי אבות: פרק ג

שבת ישראל
קדם והזמנים

לדגיש טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

אין ליזום מסירת נפש

מותם של בני אהרון נבע מ"בְּקִרְבָּתָם לַפָּנִי ה'", צימאון עז לקדושה, שהביא לידי היפרדות הנפש מן הגוף. תשובה זו נחשבת חטא. והלאה היו צדיקים שנפטרו מיתת נשיקה, כמו משה ואהרון וכמורכב תנאים מתלמידי רבי שמעון בר-יוחאי, והדבר נחשב מעלה גבוהה?

ההבדל מוסבר על-פי דברי אור החיים (בפרשתנו). אם הקב"ה מחליט ליטול את חייו של האדם במיתת נשיקה, זו אכן מעלה גדולה; ואילו כאשר האדם מביא את עצמו לידי צימאון רוחני, שגורם להיפרדות הנפש מן הגוף – זו שגיאה ועוון.

מדוע נלקח הצדיק

עבודתו הרוחנית של הצדיק מתאפיינת בתנועה המחזורית של 'צוא' ו'שוב' – מצד אחד כמיהה למעלה ומצד שני ירידה למטה. רצונו של הקב"ה הוא שהיהודי יחיה בעולם הזה ויתקנו,

אף רבי עקיבא, שנהרג על קידוש השם, אמר קודם הוצאתו להורג "כל ימיי הייתי מצטער... אמרתי, מתי יבוא לידי ואקיימנו". דבריו "מתי יבוא לידי", מוכיחים שאסור לאדם ליזום מצב של מסירת נפש חלילה. ואם יזכה הצדיק לכך, משמע שלא חסר דבר במילוי תפקידו בעולם.

לא להינתק

לאור זה יובן מדוע קוראים פרשה זו ביום הכיפורים. לכאורה מה הקשר בין מות בני אהרון ליום הזה? אלא משום שבני אהרון לא חטאו חס ושלום במובן הפשוט של המושג, וכפי שאמר משה לאהרון "עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך". החטא שלהם היה בצימאונם העצום לקב"ה, שגרם להם לכיליון הנפש.

ביום הכיפורים, שבו יהודי אינו אוכל ושותה ונדמה למלאכים, יש להזהיר מפני התנתקות מן הגשמיות. במקום להיבדל מן העולם ולשאוף למסירת נפש, מוטב למסור לקב"ה את הרצון, ולמלא את רצונו "לשבת יצרה". ויש לקיים זאת מתוך שמחה והתלהבות על הזכות למלא את שליחותו של הקב"ה ולהאיר את העולם הזה.

(תורת מנחם, כרך ל, עמ' 383)

כנאמר (ישעיהו מה, יח) "לא תהו כְּרָאָה, לְשֶׁבֶת יִצְרָה". לכן הצדיק נאבק בשאיפה התמידית שלו להינתק מהגשמיות, והוא חוזר למילוי תפקידו בעולם הזה.

עניין אחר הוא כאשר הקב"ה מחליט ליטול אליו את נשמת הצדיק. כאן יש שתי אפשרויות: או שהצדיק כבר סיים את תפקידו בעולם, או שנשמתו תוסיף להשפיע ממרומים על העולם עוד יותר מבחייו. כך היה אצל משה רבנו, שאמר "בֵּן מֶאָה וָעֶשְׂרִים שָׁנָה אֲנִי הַיּוֹם", וכפירוש רש"י: "היום מלאו ימיי ושנותיי". לכן מיתת הנשיקה אצלו מבטאת עלייה וקריבה גדולה.

מתי יבוא לידי

על רבי יוסף קארו, ה'בית יוסף', מסופר שהובטח לו מן השמיים שיזכה למסור את נפשו על קידוש השם, אך למעשה לא זכה לכך. מזה משמע שאילו היה נהרג על קידוש השם זו הייתה מעלה גדולה בעבורו, אף שלא היה מחבר את השולחן ערוך שלאורו הולך כל בית ישראל! יש לומר, שאילו היה נהרג על קידוש השם היה מוסיף לתקן את העולם מגן העדן, וזה לא היה גורע משליחותו בעולם.

אמרת השבוע

קריאת התוכחה

המגיד מדובנה בא פעם אחת לעיר סלונים, שבה התגורר רבי יהודה לייב אדל, בעל 'אפיקי יהודה', שנודע כ'מגיד מסלונים'. אמר לו 'המגיד מסלונים': "גם לי אין פרנסה כאן, ועכשיו אתה תדרוש בעיר ותקפח עוד יותר את פרנסתי".

המגיד מדובנה, שהיה ידוע בכישרונו למשול משלים, השיב לו: משל לאדם שהייתה לו תרנגולת ולא נתן לה את מזונותיה כראוי. יום אחד קנה בעל הבית תרנגול. אמרה התרנגולת לתרנגול: הלא גם לי לבדי לא סיפק בעל הבית את מזונותי, ועכשיו על אחת כמה וכמה! אמר לה התרנגול: אני אקרא בקולי הרם וייתנו גם לי וגם לך.

סיים המגיד מדובנה ואמר: "אני אקרא בקול, אוכיח את הציבור, שיינתנו בהרחבה לכל הנצרכים, וגם לכבוד תורתו כבר ייתנו די מחסורו..."

כניסה למקדש

מן המעיין

אין באים אל הקודש

"דבר אל אהרן אחיך ואל יבוא בכל עת אל הקודש" (ויקרא טז, ב). "ואל" – על-ידי ה'לא', ביטול וענווה, יבוא אל הקודש.

(היום יום)

בקדושה תמיד

אין לבוא אל הקודש לפי עיתים; עיתים יתגבר אדם בקדושה ועיתים יחלש; אלא צריך להיות בקדושה תמיד, בלי להיות תלוי ב'עת'.

(רבי זושא מאניפולי)

בכוח התורה

מסגנון הכתוב משמע שאהרון דווקא הוא ב'אל יבוא', ואילו משה היה רשאי להיכנס לקודש הקודשים בכל עת שרצה. משה עניינו תורה. התורה היא למעלה מבחינת "עת לכל חפץ", למעלה מגדר הזמן, והעוסק בתורת עולה, אפילו בזמן הזה, כאילו הקריב עולה. הרי שעל-ידי לימוד התורה אפשר 'להיכנס' בכל עת לפני ולפנים.

(אור התורה)

אין יוצאים ידי חובה

על הפסוק "עושה צדקה בכל עת" (תהילים קנג, י) יש דורשים: "זה הזן את בניו ובנותיו" (כתובות נ, ו) והוא נחשב כאילו נתן צדקה בכל עת. אמנם זה מעשה נאה וטוב, ואף-על-פי-כן – "ואל יבוא בכל

עת אל הקודש" – 'בכל עת' זה לא דיי בו, ואין אדם יוצא ידי חובה ופותר את עצמו בכך ממתן צדקה כפשוטו.

(של"ה)

לא להתייאש

"כי בענן אֶרְאֶה על הכפרת" (ויקרא טז, ב). אסור להתייאש אפילו בזמנים קשים, "כי בענן אראה על הכפרת". כשהחושך יכסה ארץ ונראה שאפסה כל תקווה, 'אֶרְאֶה' ואשרה שכנתי בתוך ישראל.

(רבי מאיר שפירא מלובלין)

הנהגה טבעית וניסית

"בזאת יבא אהרון אל הקודש" (ויקרא טז, ג). יש שתי הנהגות בעולם, הנהגה טבעית והנהגה ניסית, ושתיהן נרמזות בתיבת 'זאת'. הנהגה הטבעית נרמזת באות ז' – ז' מי בראשית, בריאת העולם והטבע; והנהגה הניסית נרמזת באותיות א' ות', שהן כל אותיות התורה, שבהן הקב"ה משנה את הטבע.

(המגיד ממזריטש)

מטהרה לקדושה

"בגדי קודש הם, ורחץ במים את בשרו ולבשם" (ויקרא טז, ד). "מטהרה מביאה לידי קדושה" (סוטה ספ"ד). לכן היה הכוהן הגדול חייב לטבול ולטהר את עצמו קודם שלבש את בגדי הקודש.

(אור התורה)

יום בשבוע	ש"ק ח' אייר	א'	ב'	ג'	ד'	ה'	ו'
ג' פרקס ליום	הל' יסודי התורה פרק ז' ט'	הל' דעות פרק א'	פרק ב'	הל' תלמוד תורה פרק א'	פרק ד'	פרק ה'	הל' עבודת נוכחים פרק א'
פרק א' ליום	מצות לא תעשה א מצוה קנא שלא לשנוא... ב	קנא שלא להוציא ומה שלא לזנוב... ששה	ומה שלא לזנוב... ששה שלא ירבה... מאד אלו הם הלכותיו... ספר נשים... וזו מצות לא תעשה.	ספר קדושה הלכותיו. ספר קרבנות. ויט מצות לא תעשה.	ספר טהרה הלכותיו. ספר שופטים. בנות ש"ד.	ספר חסדק. ספר מסן חסדק וז' הל'	ספר חסדק. ספר מסן חסדק וז' הל'

חייבים לא רק להפריש פנסיה אלא גם לחסוך בפנסיה:

**הגיע הזמן לחתוך בעמלות
המנופחות שקופות הפנסיה
חותכות מקרן הפרישה שלנו**

שלמה מן

היציאה מחג הפסח - חג החירות - היא לרבים כניסה לסחרור החזרת הלוואות, שנלקחו כדי להיכנס לאווירת החג. אין צורך להיות כלכלן, כדי להרגיש את עליית המחירים שמתרחשת לאחרונה בכל תחומי הצריכה. זה בא לידי ביטוי בצרכייה השכונתית, בהלבשה, בחשמל, בתחבורה, בדלק וכמעט בכל תחום בחיינו. זו מציאות של נסיקה במחיריהם של מוצרים רבים, שירותים ועוד ומי שמשלם את המחיר זה אנחנו, האזרח הקטן, שמשלם את המחיר האינפלציוני. סך העלאות המחירים מתורגם בסופו של כל חודש לכדי מאות שקלים ועל זה יש הוצאות נוספות מדי חודש בחודש ובסה"כ אלפי שקלים בשנה.

אל מול ההעלאות הדורסניות הללו וההתייקרות הגורפת במשק, איזי לתאגיד הביטוח 'גפן' בסד' ישנה תשובה ניצחת בכל הקשור לתשלומים שאנו משלמים לחברות הביטוח, הן בדמי הניהול לפנסיה והן לעלויות הגבוהות בביטוחי הבריאות וביטוחי החיים למשכנתא. בשנים האחרונות 'גפן' בסד' רשמה הישגים רבים ברוב תחומי הביטוח: היא יצרה קולקטיב בריאות לקהלים ומגזרים, הרחיבה והוזילה את ביטוחי החיים כולל את ביטוחי החיים לצורך משכנתא - בכ- 50% מהעלות בבנק.

אך גולת הכותרת היא החסכון המסיבי ש-'גפן' בסד' השיגה ללקוחותיה בדמי הניהול בפנסיה. אלו הם דמי הניהול של הפנסיה ש-'גפן' בסד' הצליחה לחתוך בהן עד כ- 80% הנחה. המשמעות הנה הוזלה ממוצעת בחסכון הפנסיוני בכל שנה ושנה של למעלה מאלפיה ובמצטבר של רבבות שקלים לזמן הפרישה.

לא צריכים לפתוח מחשבון כדי להבין את המשמעות של הכפלת הסכום הזה בריבית של השקעה כשרה בשוק ההון לאורך עשורים.

החסכון בעמלות הפנסיה יתורגם עבורנו בזמן הפרישה לעשרות אלפי שקלים נוספים בקופת הפנסיה שלנו. אנחנו נרגיש את זה בקצבה החודשית וברמת החיים הגבוהה, שנוכל לאפשר לנו. הכל בגלל פעולה קטנה שעשינו בימים האלו ובה חתכנו בעמלות הניהול של קופת הפנסיה. ואגב, מזה כ- 6 שנים כל קרנות הפנסיה זהות לחלוטין. ליצירת קשר היועצים שלנו זמינים עבורכם בטלפון: 077-444-7777

צריך לעשות הכל שיהיה בסדר

גפן בסד
כל תועמלה, בשבילך

המשיח יריח וישפוט

מריח וידן. מלך המשיח יתאפיין בתכונה מיוחדת שתאפשר לו לעשות משפט צדק, כמתואר בנבואת ישעיה (יא,ג): "וְהָרִיחַ בְּיָרְאֵת ה' וְלֹא לְמַרְאֵה עֵינָיו יִשְׁפֹּט וְלֹא לְמַשְׁמַע אָזְנָיו יֹכִיחַ". הגמרא (סנהדרין צג,ב) מפרשת את המילה "והריחו", שהמשיח יוכל לחרוץ דין על-פי חוש הריח - "מורח ודאין" [=מריח ודן]. וכפירוש רש"י: "שמריח באדם ושופט ויודע מי החייב". וכן נאמר בזוהר (חלק ב, עח,א): "מלכא משיחא (ידון) בריחא... בלא סהדין והתראה" [=מלך המשיח ידון על-פי הריח, בלי צורך בעדים ובהתראה].

בהמשך הגמרא (שם) נאמר שכאשר בן-כוזיבא המלך טען שהוא המשיח, שלחו חכמים לבדוק אם יש בו היכולת לשפוט על-פי חוש הריח, וכאשר נמצא שאין בו תכונה זו, הוברר להם שאין הוא המשיח (עם זה, הרמב"ם בהלכות מלכים אינו מביא תנאי זה, ולא כל תכונה על-טבעית אחרת, כאחד מסימני המשיח).

להבנת הקשר בין משפט ובין ריח יש לבאר תחילה את מהותו של חוש הריח. חז"ל אמרו (ברכות מג,ב): "איזהו חוש שהנשמה נהנית ממנו ולא הגוף - זה הריח". הריח הוא חוש רוחני, וך ועדין, שמגיע היישר אל תוך הנפש וגורם לה עונג והנאה.

יתרה מזו, אדם שמתעלף מנסים לעורר אותו באמצעות חוש הריח. שאר החושים אינם מתפקדים בשעה זו או מתפקדים תפקוד חלקי וחלוש, עד שאין בהם כוח לעורר את האדם מעלפוננו. רק הריח מצליח לחדור בעד מסך העילפון ולעורר את האדם. כי הריח מגיע עד עצם הנפש, ושם לעולם אין חולשה ועילפון.

בכך חוש הריח נבדל משאר החושים - הללו נותנים תמונה חיצונית וחלקית בלבד, ואילו הריח מגיע למהות האמיתית של הדבר, לעצם הדבר.

משפט צדק. הדין והמשפט שנערכים בימינו מסתמכים על ראייה, שמיעת עדויות, הסקת מסקנות וכדומה. כל אלה נותנים לדיין תמונה מסוימת, אך זו נשארת שטחית וחלקית, ולעולם אין ביטחון שלא טעה בדין. בכך תהיה גדולתו של המשיח - הוא ישפוט בעזרת הריח, ובאמצעותו יידע בדיוק את עצם הדבר (ראו לקוטי דיבורים חלק ב, עמ' שיו ואילך). ולא עוד, אלא שהוא גם יחוש בשלמות את כל הרקע והסיבות שעמדו מאחורי המעשה.

כשיבוא אדם הנראה צדיק לפני המשיח יריח אותו המשיח ויידע אם אכן הוא צדיק אמיתי, או שמא במעמקי נפשו עדיין מסתתר רע שאולי הוא פנימי ועמוק, שאף אותו אדם עצמו אינו מודע לקיומו. וכנגד זה, כשיבוא לפני המשיח בעל עבירה, יריח אותו המשיח ויידע את כל הרקע והסיבות שגרמו לו לחטוא, ויוכל ללמד עליו זכות, שבעצם יצרו הוא שאנסו. לכן יהיה משפטו משפט צדק בתכלית השלמות.

בה

קדושת האות
חידוש ותקון ספר תורה ישנים

קונה ספרי תורה פסולים
(גם פיועדים לגניזה)

חיים (עוסק פרשה)
054-3175116
kdushathaot@gmail.com

תשלום הוגן

וכן רוכשים כלי כסף, כתרנים, ריפונים ועוד

עורכי דין למופת

מאשים אותך במצב, אבל הבה נחשוב על פתרון", אמר רבי שלמה.

"התרצה שאמצא פתרון?", שאל השותף השמח.

"בוודאי!", השיב רבי שלמה.

"יש לי שני עורכי דין, לא מן העולם הזה, שאין כמותם להציל ולהושיע. תן לי חמשת אלפים פרנק ותראה בעצמך את עבודתם המסורה".

רבי שלמה תהה על פשר ההפתקה הנוספת ששותפו מכין לו, אך סמך על חוכמתו. רבי יצחק לקח את צרור הכסף ויצא עם שותפו לבית המדרש. הוא ניגש אל תלמיד-חכם עני, נתן לו חמשת מאות פרנק ואמר בלחש: "זה בעבורך, ובלבד שתתפלל עלינו שנזכה בדיננו".

משם צעדו השניים בין בתי העיר, נוקשים על דלתות העניים, ובכל בית משאירים סכום ניכר לפרנסת המשפחה. רבי יצחק צועד בראש, ורבי שלמה אחריו, מביט במעשיו בדומייה.

כשתם הכסף אמר רבי יצחק: "את הצדקה נתנו לכבודם של רבי שמעון בר-יוחאי ורבי מאיר בעל הנס. כעת שכרנו את שירותיהם להיות מליצי יושר בבית המשפט. האמן לי שנצא זכאים".

באולם בית המשפט ישבו על ספסל הנאשמים שני היהודים ובידם ספר תהילים. איש לא ייצג אותם. "עורכי הדין שלנו פה", עודד רבי יצחק את שותפו.

"זה תיק שאינני מבין אותו", פתח השופט, מוסלמי גבה קומה, לאחר שעלעל במסמכים. "אתם אנשים מכובדים, התיאורים שלפניי מציגים אתכם כאנשי רוח. מה לכם ולשטויות כאלה!?" ממתי שמענו שחכמים כמותכם יתעסקו בפעילות מסוכנת שעלולה לסכן מדינה שלמה! זה לא מסתדר לי!".

השופט קם והחל לצעוד הלוך ושוב באולם. "לדעתי זה תיק חסר משמעות", פסק. באבחה אחת לקח את ערימת המסמכים וקרעם לגזרים. "הנה מפתחות המפעל. קחו אותם וחזרו לעבודתכם".

לימים עלה רבי יצחק אוחנה לארץ ושימש רב העיר קריית שמונה. רבי שלמה טולידנו היה תלמיד-חכם ומחבר ספרים.

(על-פי 'מרווה לצמא')

הקצינים הביטו זה בזה בתדהמה. "יש לך נעליים במפעל?!", תהו. רבי יצחק לא הבין את פשר תמיהתם. ברור, הלוא זה מפעל לנעליים.

"נראה שלא הבנת את דרישתנו", הודיעו לו הקצינים. "ברגע זה אתה עצור ומתלווה אלינו למפעל!".

רבי יצחק נשק לגמרא ויצא עם החיילים. הסיור במפעל היה קצר, ובסיומו זומן למשפט.

רבי שלמה השותף הוזעק במהירות לשוב למקנס. הוא קלט מייד את גודל המשבר שאליו נקלעו. אם לא די בכך, לא נמצא עורך דין

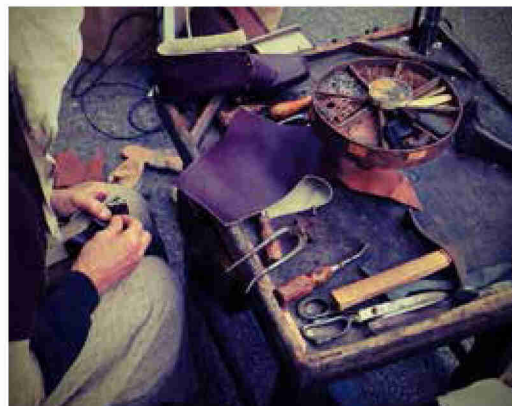
מפעל הנעליים הגדול במקנס היה בבעלות שני שותפים – רבי שלמה טולידנו ורבי יצחק אוחנה. שניהם היו תלמידי-חכמים ויראי שמיים, ויהודי מקנס הכירם כאנשי מעלה נאמנים.

רבי שלמה היה מופקד על שילוח עורות מעובדים למפעל הייצור ועל הניהול הכלכלי, ואילו רבי יצחק ניהל את עבודת הפועלים והשיווק.

עם זה, רבי יצחק לא היה יכול להניח את אהבתו הגדולה ללימוד התורה. גם כשעסק בחלוקת העורות לרצענים, היה מוחו טרוד בחיפוש תירוץ לקושיה בגמרא. וכשישב לסכם את ההזמנות שהצטברו במהלך היום, היה יכול לשכוח הכול ולשקוע בלימוד מעמיק.

גם כאשר מחסני המפעל היו מלאים נעליים חדשות ומבריקות, היה רבי יצחק טרוד בלימודו. בכל יום הבטיח לעצמו שילמד שיעורים בלבד, וכבר ילך לטפל בעניינים הבורעם במפעל, אבל השעתיים נהפכו לארבע וכו'...

מפעל נעליים. התורה דחת את ענייני המפעל. משמאל: הרב יצחק אוחנה

לא נמצא עורך דין שהיה מוכן לקבל עליו את ייצוג השותפים בבית המשפט. מקצתם סברו שאין למצוא דרך למלט את השניים מחבל התלייה, ואחרים חששו לייצג 'פושעי מלחמה'.

שהיה מוכן לקבל עליו את ייצוג השותפים בבית המשפט. מקצתם סברו שאין למצוא דרך למלט את השניים מחבל התלייה, ואחרים חששו לייצג 'פושעי מלחמה'.

עולמו של רבי שלמה חשך בעדו. כל שנותר לו היה לקרוא פרקי תהילים בהשתכחות הנפש. לעומתו, רבי יצחק היה עליז וטוב לב. "אינני

מלחמת העולם השנייה שיבשה את סדרי העולם.

גם במרוקו היא הורגשה היטב. השווקים הגיבו בעליית מחירים ובאגירת מלאים. הצבא מצא את עצמו בחוסרי ציוד גדולים.

צו הוצא לכל סוחרי הנעליים ומפעלי העורות, המחייב אותם לדווח על סחורתם לרשויות הצבא. מפעל שייתפס מסתיר סחורה, ייקנס, ובעליו עלול להיענש בעונש מוות. ואולם רבי יצחק לא שמע דבר על כך. מאחר שלא פעל כראוי בשיווק הסחורה, נותר מחסן המפעל מלא נעליים משובחות.

לשונות רעות מסרו את המידע לחלונות הגבוהים. ביקורת צבאית יצאה לפקוד את המפעל. לאחר שמצאה אותו נעול, פנתה לבית המדרש, שבו ישב רבי יצחק ובידיו המפתחות.

"רצונכם לקנות נעליים?", שאל רבי יצחק בתמימות. "בעוד כמחצית השעה אסיים את השיעור, ונלך יחד למפעל. יש לי נעליים שיכולות בהחלט להתאים לדרישות הצבא".

מוחלץ בכל בית ובית נוסח

המדור האהוב והוותיק של הרב יוסף שמחה גינזבורג, המנגיש הלכות אקטואליות בגובה העיניים ובשפה פשוטה וברורה לכל נפש, עכשיו במאגד מפואר בן שלושה כרכים

כנינת ההלכה

מחבר: יוסף שמחה גינזבורג

להזמנות במשלוח עד הבית: bit.ly/כנינת_ההלכה

אפיקים
טכנולוגיית מים מתקדמת

**DRINK
MORE
WATER**

שותים יותר. בריאים יותר!

הובלה
והתקנה
ללא
עלות

גל אורן לדורס

נעם 2, בר מים היברידי!

התקדמו לנעם ותיהנו ממים בריאים,
חמים וקרים בלחיצת כפתור
עם טכנולוגיית שבת וחג למהדרין.

מוקד הזמנות:

077-2304757

רציתי לשאול

עם הרב יוסף יצחק לרר
מנהל בית חב"ד יבנה

למה התורה אוסרת עלינו לנקום במי שפגע בנו? וכי לא ראוי שישלם על מעשהו?

תורת החסידות קוראת לאדם להאמין שאם נפגע מהזולת, הרי עליו כבר נגזר מן השמיים להיפגע. אם הזולת לא היה עושה זאת, הייתה הפגיעה באה עליו בדרך אחרת. לכן אין סיבה לכעוס עליו או לנקום בו (ועם זה, הפוגע ייתן את הדין על שבוחר להיות ה'שוט' של הקב"ה, אבל זה עניין שבינו לבין הבורא).

איסור הנקמה אינו כולל ענישה למטרה חינוכית או למניעת תופעות שליליות, אך דבר זה מסור לבית הדין או לסמכות הציבורית, לא לאדם הפרטי.

הקב"ה מכונה "אֵל נִקְמוֹת" (תהילים צד, א), והנקמה היא מידה אלוקית, כנאמר "לִי נִקָּם וְשִׁלְמִי" (דברים לב, לה). הנקמה שלו היא חלק מעשיית הצדק האלוהי בעולם, ובכלל זה נקמה באויבי ישראל, כפי שאנו אומרים על מי שנרצח בידי גויים – "ה' ייקום דמו".

יצר הנקמה הוא ביסודו רגש שלילי, והוא קשור לכעס, שאף הוא מידה רעה. התורה מחנכת את האדם לאמץ מידות טובות של חסד וסליחה, ולא לשמור טינה ורגשות שליליים.

הנקמה אינה עושה את העולם טוב יותר. להפך, היא מייצרת מעגלי איבה ושנאה, כפי שאפשר לראות בחברות אנושיות שבהן רווחת תרבות הנקמה. לעומת זה, הסליחה מאפשרת לפתוח דף חדש, להניח מאחור את משקעי העבר ולהתקדם לכיוון חיובי יותר.

בספרי הפוסקים מתקיימים דיונים אם האיסור "לא תקם ולא תטור את בני עמך" (ויקרא יט, יח) חל על ענייני ממון בלבד או גם על פגיעה בגופו של האדם או בכבודו, ויש המחמירים וממליצים להימנע מכל סוג של נקמה בזולת.

הלכה למעשה

הרב יוסף גינזבורג
רב אזורי, עומר

האזנה אסורה

להאזין לשיחת טלפון כזאת.

גם את חרם דרבנו גרשום, שלא לקרוא כתב חברו שלא מדעתו, נימקו בטעמים האלה: משום (משלי יג, "הולך רכיל – מגלה סוד"; משום 'גניבת דעת' (להטעות אדם, שיחשוב ששומרים על סודו); או משום 'ואהבת לרעך כמוך' (מה ששנוא עליך, אל תעשה לחברך).

ברור אפוא שחייבים למנוע מראש מצב שאדם עלול לספר דברים חסויים, ויש להבטיח שלא יתבטא באופן שיחבייש אם ישמעו זאת עוד אנשים.

עם זה ראוי לזכור את דברי התנא רבי יוסי: "מעולם לא אמרתי דבר, וחזרתי לאחוריי", ופירש רבנו גרשום, שלא אמר שום דבר שהיה צריך להתבייש בו ולבדוק אם מישהו לא שמע את דבריו, כי דיבר אך ורק דברים הראויים להיאמר בפומבי.

מקורות: שבת לא, א. ערכין טו, סע"ב. רמב"ם דעות פ"ו ה"ג. רמב"ן ב"ב נט, א. מאירי שם ב, א. שו"ת חקקי לב ח"א י"ד סי' מט. 'תחומין' י, 301, ושי"ב.

שאלה: כשאדם משוחח בטלפון בשעה שאחרים יכולים להאזין לשיחה (כשהרמקול פועל או בדיבורית ברכב), האם מחובתו ליידע את בן שיחו על כך?

תשובה: ההגנה על כבודו ופרטיותו של אדם לא נתחדשה בדורותינו, ואף אינה 'מידת חסידות' בלבד, אלא היא חובה גמורה, המעוגנת בכמה מצוות והלכות.

יש בהלכה איסור 'היזק ראייה' (החובה למנוע מצב שבו אדם רואה את הנעשה בבית חברו). הרמב"ן כותב, שהדבר נועד למנוע לשון הרע ופגיעה בצניעות. טעמים אלה תקפים, כמובן, גם בשמיעה.

המאירי כתב ש"אין חוששין להיזק שמיעה" (בין שכנים), משום "שסתם בני אדם נזהרים בדיבורם". מזה עצמו מוכח, שאם האיש אינו יודע שיכולים להאזין לדבריו, אין הוא נזהר, וברור שאסור

מחלקת המודעות (גלובל) של 'שיחת השבוע':

טל' 053-3166532 • דוא"ר: m3166532@gmail.com

מקציר: מישאל הכחין בעבדה שליד הנגריה המתחרה אין ספה! סימן מחשיד

שמריה ראש השוטרים

"השם ישמרך מכל רע, ישמר את נפשך", מלמלה המלכה ברגש ופנתה בחזרה לספה. מונבו רץ החוצה. "הם חברים שלי! אני רוצה ללכת עמם!", קרא לעבר אמו. "הן אף אתמול למדנו רבנו את הפסוק: 'האחייכם יבאו למלחמה ואתם תשובו פה?!'".

לפה של המלכה נקפה, פן יקראנו אסון, חלילה, אבל אשה ישרה מאוד היתה. וכה אמרה ללבה: נתתי לשלש הילדים ללכת למקום הספנה; אתם גם לבנו! והרי אינם הולכים לבד, הרגיעה את עצמה. "לה, בני!", הפתיעה את מונבו שלה, שקפץ על רגליו מאשר. "לה עמם, רק השמר לה ושומר נפשו מאוד!".

שמריה, ראש השוטרים, צעד מאחורי הילדים בדרך לסמטה ופרצופו חמוץ. הבקר, בתם מעמד ה'הקהל', ספג גיפה חמורה מסגן כוהן הגדול, על אצלת דה של המשטרה. "אלן שלש הילדים האמיצים לא היו קופצים עליי, רק השם הוא היודע איך היה הארוע מסתים", יסר אותו הסגן הנכבד. ועכשו שוב, אותם שלושה ילדים המה ההולכים בראש, בעוד הוא, שמריה ראש השוטרים, הולך אחריהם כצאן אחרי רועהו...

הם הגיעו לדירה שעליה התגוסס השלט 'חרשי העצים הטובים בירושלים'. הילדים עצרו. "זה כאן!", לחשו בהתרשנות. "יתכן שהוא נמצא בפנים..."

"וזו הצדה!", נהם שמריה. הוא התיצב בעצמו מול הדלת הנעולה והלם עליה באגרופו. "פתחו! בשם המלך!".

הדלת נפתחה לרוחה ושני גברתנים, ציציות גדולות לגופם, הציצו החוצה בבהלה. "חפשו!", מסר שמריה בטון סמכותי, והשנים זזו הצדה, נותנים לשמריה ושוטרי להכנס פנימה. הילדים בקשו להכנס גם הם, אך שמריה חסם אותם. "זה לא עסק בשביל ילדים קטנים", סגן לעברם.

בינתיים הציצו הילדים היטב בפניהם של שני בעלי הבית. גרעון שם לב הראשון. "הי!", לחש לחבריו בבהלה. "יש דמיון בין פניהם לבין פרצופו של המתנקש מהבקר! אלה שלושה אחים, אני בטוח! רק דמינו ספין בין שניהם ותראו מיז..."

הרצים יצאו דחופים מטעם המלכה, להזעיק את השוטרים, ובינתיים האיצה הלגי המלכה בילדים לאכל, כדי שיוכלו להוביל את השוטרים לרחוב הנכון. כשנגשו הילדים לרחץ את ידיהם, הכחינה בתאנים שהביאו עמם.

"אלה אינן התאנים שהביאו משרתי!", קראה. "מנין לכם תאנים אלה?"

היא האזינה בכבד ראש למעשה בדבר עגלת התאנים ששמשה מחבוא למתנקש האדמוני, וצחקקה בכל פה על המשיכה באון שספג הנוסע הסמוי מידו של אליצפן, ואז הרצינו פניה. היא פנתה אל גרעון: "אשריך, הנער, על דבריה שאמרת קדם: לא אכל עד אם דברתי דברי... בזכותך נצלת אתה, וגם חבריך, מאכילת תאנים שאולי אינן כשרות!".

השלושה הביטו בה בתמהון, ושמו באפן טבעי את התאנים מידיהם. "הייתם מבהלים ודחופים, ולכן אולי לא נתתם דעתכם", המשיכה בעדינות, "אבל, לפי דברייכם, בעל עגלת התאנים הוא חבר שסייע למתנקש. האם לדעתכם אדם כזה הפריש תרומות ומעשרות מן התאנים? האם הוא יהודי בכלל?"

סמך של בושפה פרח בלחייהם, על שלא חשבו על כך בעצמם, אבל המלכה עודדה אותם. "הנה, קחו לכם מן התאנים שלגנו. לא חסר ברוך השם". הם ברכו על הספה ועל התאנים, אכלו תוך דקות, ובדייק כשסיימו לברך התיצבה בפתח הספה קבוצת השוטרים.

הילדים מהרו להודות למלכה על נדיבותה, והתיצבו בראש קבוצת החפוש. הן מורי הדרך המה!

דבר התורה שלי

מה ראו התנאים

בספר הזהר מספר, שפעם הלכו רבי יוסי ורבי חייא בדרך וראו אדם רכוב על סוס, גונב זרעים מגנה של משהו אחר, ותוך כדי כך שובר ענף של עץ.

אמר רבי יוסי: "על כך נאמר 'והתמדשתם, והייתם קדשים'. אדם שמקדש את עצמו, מקדשים אותו משמים".

הרכב עשה שתי עברות: הוא גנב מהגנה של חברו ושבר את העץ שלו. חכמינו זכרונם לברכה קבעו: "עברה גוררת עברה" - וזה מה שקרה כאן.

רבי יוסי למד מקו, שגם בצד הקדשה זה כך - "מצוה גוררת מצוה". אדם שמקדש את עצמו, מקדשים אותו מלמעלה. אם רע גורם לעוד רע, הרי טוב גורם ומביא עוד טוב.

נשאלת השאלה, וכי התנאים לא הכירו את הרעיון הזה קדם לכן? וכי הנה עליהם להמתין עד שיראו את מעשהו של אותו אדם כדי לדעת ש"מצוה גוררת מצוה"?

אלא שהם ידעו גם ידעו. ספר הזהר בא ללמד אותנו דבר נוסף בספור הזה, והוא על רבי יוסי ורבי חייא עצמם. כאשר הם ראו התרחשות כלשהי, בחנו אותה במבט של קדשה ותורה, ולא של חלין.

אדם רגיל היה רואה כאן איש, סוס, גנה ועצים. אבל הם ראו את מעשיו של האישי ולמדו מקו דבר תורה.

על רבנו הגאון מספר שאמר פעם אחת לנכדו: "אינני רואה כאן קורת עץ, אלא את הכוח האלוהי שמקיים אותה".

מי שחי את התורה, לומד אותה ורואה את קדשותו של הקדוש-ברוך-הוא בכל מקום, העולם איננו 'תופס מקום' בעבורו.

(עליו תורת מנחם תשד"מ, כרך ג, עמ' 1602)

מה רבו מעשיך ה'

למה הדם אדם?

הדם הוא נוזל החיים. בתורה נאמר: "הדם הוא הנפש". כי אכן, דרך הדם מזרמת רוח החיים לכל איברי הגוף.

לדם תפקידים רבים: הוא מזרים לתאי הגוף חמצן טרי, ומפנה את הפחמן הדו-חמצני, הרעיל לגוף. הוא מספק לתאים את חמרי המזון. הוא שומר על חם הגוף. וכאשר נוצר פצע או זהום, הדם מעביר לשם חמרים שסוגרים את הפצע ונלחמים בזהום.

ראיתם פעם דף תוצאות של בדיקת דם? יש שם שורות רבות, וכל אחת ואחת מהן מתארת את המצב של חומר כלשהו בדם. כי בדם יש מרכיבים רבים וחשובים.

אם נוציא מהדם את כל המרכיבים שבו, ישאר נוזל צהבהב שנקרא פלזמה, המרכב ממים וממלחים מסוימים. בתוכו מרחפים כל מרכיבי הדם האחרים.

45 אחוזים ממרכיבי הדם הם פדוריות הדם האדמות, ומכאן צבעו האדום של הדם. הן מובילות את החמצן לרקמות הגוף. צבען האדום בא בזכות חומר שנקרא 'המוגלובין', המכיל ברזל.

לצדן יש בדם פדוריות לבנות, שהן צבא ההגנה של הגוף למלחמה בחיידקים ובפולשים זרים. יש בדם גם טסיות, המתקנות פצעים ומסייעות בעצירת דמומים.

בגופו של אדם בוגר יש כ-5 ליטרים דם. בני אדם המתגוררים במקומות גבוהים, שבהם החמצן דליל יותר, זקוקים ליותר דם, ובגופם יכולים להיות עוד כ-2 ליטרים דם.

חכמינו אמרו: "המלכין פני חברו ברבים כאלו שופך דמים". מדוע עלבון גורם חרון? כי במצב כזה זורם פחות דם לפנים, ולכן הפנים מחוררות!

מאת: דניאל גורדון
איור: מרדכי אייזנשטט

אמת ויציו

...וישר ונאמן

23
ספורו המפלא של אבי משפחת רוטשילד המפורסמת

תקציר: בנו של רוטשילד מתעבב בארמון המלוכה וחושף לפני הפלך וילהלם, הפתק על זכרונות העבר, שלמעשה האוצר שלו עדין נמצא בביתם ולא נלקח בידי החילים הצרפתים

בדאי שתסביר את עצמך כיד! זה לא נושא לגדירות.

אבי זכרונות לברכה, יועץ הפסור, הקפיד תמיד לומר אך ורק את האמת ולשפר על הבחורות. כך חנך גם אותנו.

האוצר שמסר לצרפתים היה רכושו האישי. אוצרו של הפלך נשאר תבוי בבית אבא צוה עלינו להשיבו לפלך בשלמותו כאשר ישוב מהגלות!

אבל איך זה יתכן? איך הצלחתם לשרוד?

ה' אלקי, עשית בבל אושר צויתני. אבא, עזר לי.

אבא, אבא, אבא! איך שפרו את האוצר לעצמכם! אינכם חייבים לי מאומה...

אבא, אבא, אבא! איך שפרו את רכושנו על להגן על אוצרי.

אחרי שאבא מסר את רכושו האישי לחילים, הפשיך לנהל עסקים פרטיים, אף-על-פי שלא היה לו כלום. הוא חשש שאם יפסיק, הצרפתים יבינו שלא מסר להם את אוצרו הפלך. לבסוף ה' עזר והוא התעשר יותר ממה שהיה לו קודם.

המשך: יבוא

זה מגיע...

היכוננו לתהלוכות ל"ג בעומר

לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי

עקבו אחר הפרסומים

יש להם מנחם

הזמנות לסנדקאות. בכי משותף (צילום: מוטי לוריא)

לפני שלושים שנה היינו במדבר, מתאר הרב בורשטין. "זכינו בשנות הבראשית לפעילותנו לקבל הדרכות מהרב מרדכי אליהו וכן הכוונה בעניין מסוים ורגיש מהרבי מליובאוויטש".

בפנקס אישי ומסודר מתעד הרב בורשטין את המקרים שצוות פוע"ה מלווה מקרוב, עד לקבלת הבשורה הטובה. "מיום הקמת הארגון ועד היום זכינו להיות שותפים בהבאת 113 אלף ילדים יהודים לעולם", הוא חושף את הנתון המדהים. הוא מקבל דרך קבע הזמנות לבריתות מילה, בר-מצוות, חתונות, סעודות הודיה ושמחות משפחתיות.

הניצחון על היטלר

אגף מיוחד בפוע"ה מקיים הדרכות לחתנים ולכלות. אגף אחר, דיסקרטי ורגיש, נושא את השם 'קדושת החיים', ומציע למשפחות מענה לשאלות דחופות בענייני רפואה של בן משפחה השרוי בסכנת חיים. "יש לנו קו הפועל עשרים וארבע שעות ביממה", מספר הרב בורשטין.

בסיום השיחה חוזר הרב בורשטין לסיפור המשפחתי: "אבא איבד את כל משפחתו בשואה. נותרו לו שני בני דודים, והוא שמח בשרידים האלה. יום אחד, בחתונת אחד הנכדים, אספנו את כל הילדים שנקראו על שם אחיו שנספו בשואה. 'אבא, כל אלה קרויים על שם אחיך', אמרנו לו. הוא הביט בהם בדמעות ואמר: 'ניצחתי את היטלר!'".

התרגשות בכל לידה. הרב בורשטין (צילום: מיה טייב)

"מיום הקמת הארגון ועד היום זכינו להיות שותפים בהבאת 113 אלף ילדים יהודים לעולם", הוא חושף את הנתון המדהים

פיקוח הדוק. הוראות מהפוסקים (צילום: מוטי לוריא)

אין ספור פניות ייעוץ טלפוניות וזרמות אליו ביום ובלילה. אבל יש שיחות טלפון שגורמות לרב מנחם בורשטין התרגשות עצומה. "זה קורה כשהורים טריים מתקשרים אליי מבית היולדות לבשר על לידת תינוק, אחרי שנים של המתנה", הוא מספר.

קולו רועד כשהוא מתאר לנו שיחה כזאת, ופתאום הוא פורץ בבכי. "הם בוכים בכי של שמחה, ואני נזכר בכאב הגדול שהיה על פניהם כשבאו אליי בפעם הראשונה", אומר הרב בורשטין. "הם בוכים ואני בוכה איתם. הם כמו בן מודים לי ולצוות פוע"ה, על כל הליווי והעזרה, אבל אני מודה לקב"ה שעזר לנו לעזור לעוד זוג להביא ילד יהודי לעולם בקדושה ובטהרה".

פריצות דרך דרמטיות

הרב בורשטין (66) הוא ראש מכון פוע"ה (פוריות ורפואה עליפי ההלכה), איש חינוך ותיק ומחבר ספרים. הוא חתום על פריצות דרך דרמטיות בסוגיית הפוריות עליפי ההלכה, בהתייעצות והכוונה עם גדולי התורה והפוסקים.

"שמנו לעצמנו כלל ברזל", הוא מבהיר, "להשיב לכל פונה לפי פסיקות הרבנים שלו. בהתחלה זה היה מאתגר, ואולם במרוצת השנים בנינו מנגנון שמאפשר להעניק לכל אחד תשובה הלכתית בדיוק לפי דרכו. לא פעם אני עצמי הולך לרב או אדמו"ר, להציג לפניו את השאלה ההלכתית של תלמידו או חסידו".

העצה של אבא

ממוצע הפניות ביום לכלל אגפי פוע"ה עומד על כ-250. כמה מהן יבשילו לפגישות, ומשם לליווי צמוד של צוות פוע"ה - הרבנים, היועצים והמומחים הרפואיים, שיעניקו לזוג את מיטב הייעוץ ההלכתי והרפואי ויעמדו לימינו בכל עניין. "אבי, שעשה את המסע משיבת מ'יר' לשנחא, וניצל בנס מאימי השואה, אמר לי בשעתו שאני צריך לעסוק בדברים שאבות אבותינו לא זכו להם", מספר הרב בורשטין. "ואכן, קיבלתי עליי להתעסק במצוות התלויות בארץ, באיסוף סממני הקטורת ועוד".

המיזם העיקרי שמעסיק אותו כל ימות השבוע, זה שלושים שנה, הוא הסיוע לזוגות שטרם זכו להיפקד. "כיום הדברים נראים טבעיים, אבל

הרשת המשתלמת בישראל עם

כשרות מהזדרזות

הרשת הטובה בישראל למוצרי מחדרין!

מחסני השוק
מנחים בכל מחיר

מחסני השוק
מחדרין